

† AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI

Biserica „Sf. Arh. Mihail și Gavriil” a Mănăstirii Izvorul Tămăduirii
Centrul pastoral-cultural „Gavril Drugănescu”
Comuna Florești-Stoenești, județul Giurgiu
e-mail: manastireaizvorultamaduirii@yahoo.com
centrulpastoralculturalgavrildrugănescu@yahoo.com

PENTRU VREMURILE
ȘI OAMENII DE ASTĂZI

† AMBROZIE
EPISCOPUL GIURGIULUI

PASTORALĂ LA NAȘTEREA DOMNULUI
2014

Coperta 1: *Icoană Nașterea Domnului*,
frescă din biserica Biserica Sf. Ier. Nicolae din Florești

Coperta 4: *Biserica mănăstirii Izvorul Tămăduirii*
din comuna Florești-Stoenești, județul Giurgiu

PENTRU VREMURILE
ȘI OAMENII DE ASTĂZI

ÎNSEMNARE:

Această Pastorală se va citi în bisericile parohiale
și mănăstirești la Sfânta Liturghie,
în ziua Praznicului Nașterii Domnului, iar în filii, a doua zi

Editura Episcopiei Giurgiului

2014

†AMBROZIE
DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOP AL GIURGIULUI

Iubitului nostru cler, cinului monahal
și drept-credincioșilor creștini,
har și pace de la Dumnezeu,
iar de la Noi arhierescă binecuvântare!

*„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeul
nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței...”
(Troparul Praznicului Nașterii Domnului)*

*Preacuvioși și Preacucernici Părinți, Cuvioase Maici,
Iubiți frați și surori în Domnul,*

După nenumărate veacuri de așteptare, făgăduința făcută de Dumnezeu celor dintâi oameni, la izgonirea lor din rai, de a trimite lumii un Mântuitor, Care să scoată omenirea din robia păcatului și a morții, se apropiase de timpul împlinirii ei. „Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută”, taina dragostei și a nesfârșitei purtări de grijă a lui Dumnezeu față de neamul omenesc, avea să se descopere oamenilor, Fiul lui Dumnezeu, Cel

de o ființă și împreună veșnic cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, avea să ia chip omenesc și să devină Fiul al Sfintei și Preacuratei Fecioare Maria. Cel dintâi care urma să aducă pe pământ această veste bună a fost trimisul lui Dumnezeu, arhanghelul Gavriil. Iar, după cum a spus Apostolul, „când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea” (Galateni 4, 4-6).

Iubiți fii duhovnicești,

ată dragoste, câtă bunătate și câtă purtare de grijă pentru om a arătat Părintele Ceresc, pentru a-l ridica din robia întunericului și a-l face din fiu al păcatului, fiu al lui Dumnezeu, ne-o spune însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, atunci când zice: „că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Fiul Său cel Unul-Născut, ca tot cel ce crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16). Niciun eveniment din istoria mântuirii nu poate să aibă o atât de mare importanță pentru credincios, încât să-l renască, să-l răscumpere și să-l facă făptură nouă în Hristos. Crearea și răscumpărarea reprezintă rodul iubirii tainice a lui Dumnezeu, prin care El Se descoperă și Se împărtășește tot mai deplin naturii umane. Această taină a dragostei și a purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru om se împlinește prin nașterea cea mai presus de fire a Fiului lui Dumnezeu din Preasfânta Fecioară Maria.

Veacuri de-a rândul, însă, mulți se vor întreba: de ce a fost nevoie, pentru mântuirea neamului omenesc, ca Însuși Fiul lui

Dumnezeu să se întrupeze și apoi să moară răstignit pe cruce? Nu putea, oare, Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, cea negrăită, să găsească un alt mijloc pentru mântuirea noastră? Lămurirea acestei îndoielnice întrebări ne-a dat-o, pentru totdeauna, Sfântul Apostol Pavel, care spune: „Precum printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, așa moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în el” (Romani 5, 12), tot astfel „printr-un om a venit și învierea morților. Căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia” (I Corinteni 15, 21-22). Cu alte cuvinte, Hristos, Cel ce s-a întrupat și s-a făcut om pentru noi, Care a pățimit pentru noi moartea pe cruce și a înviat din morți ca un Dumnezeu, este și rămâne garantul nostru și chezașia mântuirii și învierii noastre. Sfânta noastră Biserică întărește adevărul acesta, prin cântarea: „Taina cea din veac se descoperă astăzi și Fiul lui Dumnezeu, Fiul al Omului se face, ca luând ceea ce este mai rău, să-mi dea mie ce este mai bun. Amăgitu-s-a de demult Adam, poftind să fie Dumnezeu și n-a fost; iar Dumnezeu se face om, ca să-l facă pe Adam Dumnezeu” (Slava de la Laude, la praznicul Bunei-Vestiri).

Iubiți frați și surori în Domnul,

enirea în trup a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos în mijlocul oamenilor și nașterea Sa din Preacurata Fecioară Maria mai are, însă, și o altă însemnătate pentru viața și mântuirea noastră. Să pornim, deci, pe calea gândului și să poposim lângă ieslea din Betleem, în care

Pruncul Iisus, înfășat în scutece, zâmbește Maicii Sale și acoperă cu razele binecuvântării Sale pe magi și pe păstori. Să ne îndulcim aici sufletele cu învățături temeinice și folositoare vieții noastre de toate zilele. Precum se știe, pruncul este simbolul nevinovăției. Pruncul Iisus este însăși nevinovăția întrupată. Fecioara este simbolul curăției. Maica Preacurată a Pruncului dumnezeisc este tot ce a putut da pământul mai curat vreodată. O curăție strălucitoare, sfințită desăvârșit prin pogorârea Duhului Sânt asupra ei, în ziua cea mare și binecuvântată a Bunevestiri. Mamă și Copil, simbol al adevăratei familii creștine, așa cum o dorește Dumnezeu, cum suntem chemați să o înfăptuim toți cei ce mărturisim, cu frică și cu cutremur, numele cel sfânt al Domnului Hristos, adică toți cei ce ne numim creștini.

Către această sfântă familie au privit cu evlavie, cu încredere și cu nădejde strămoșii, moșii și părinții noștri, iar icoana Maicii Domnului, cu Pruncul Iisus în brațe, nu a lipsit niciodată din casele lor. După pilda Maicii Preacurate, s-au aplecat maicile noastre asupra pruncilor lor. Cu nesfârșită dragoste și duioșie i-au învățat, îndată ce-au putut vorbi, să rostească numele Tatălui din ceruri, să-și facă semnul Crucii, să îngenunche și să se roage. Tot după pilda Maicii Preacurate, și-au dus ele pruncii la biserică și s-au bucurat, văzând că pruncii lor cresc și se întăresc în duh, se umplu de înțelepciune și de darul lui Dumnezeu (Luca 2, 40). Biserica i-a îndemnat mereu pe părinții ce se trudesă pentru bunul mers al familiei, cu povața Înțeleptului Solomon: „Ascultați, fiilor, învățătura părinților voștri și nu părăsiți ceea ce v-au învățat mamele voastre! Căci cunună plăcută vor fi acestea pentru capetele

voastre și lanț prețios împrejurul gâturilor voastre” (Proverbele lui Solomon 1, 8-9). Înaintașii noștri ne-au lăsat moștenire simțământul de demnitate omenească, încălzit la flacăra virtuților creștinești, întărit cu focul dragostei de patrie și de neam.

De aceea, neamul nostru a fost întotdeauna un neam de oameni drepecți, plini de dragoste față de semeni, muncitori, devotați, cu înclinare statornică spre bună înțelegere și pace.

Iubiții mei fii duhovnicești,

Ne sărbătoarea Nașterii Domnului, Biserica adresează cuvânt de binecuvântare, mesaj de îmbărbătare și de nădejde către toți fiii și fiicele ei, către întreaga lume. „Suflete și inimă, spune cântarea bisericească, gătiți-vă cu bucurie și cu toată frica. Acum vine Împăratul Cel fără de început”. Sufletul omului, mintea și inima lui sunt chemate să înțeleagă taina Betleemului, să se deschidă spre Hristos, Cel ce ne-a născut din nou, spre nădejde vie. Nu orice fel de nădejde lumească și vremelnică, ci nădejdea cea vie pe care Dumnezeu o dăruiește, precum glăsuiește proorocul Isaia: Eu, Eu sunt Cel ce dă nădejde! (Isaia 51, 12).

Rămânând întemeiați în credință, întăriți și neclintiți de la nădejdea Evangheliei, suntem chemați să trăim în duhul Scripturii și să-L mărturisim pe Hristos, Cel născut la Betleem, mort și înviat pentru mântuirea lumii. Mărturisirea lui Hristos implică o viață personală de rugăciune, post și jertfelnicie. A fi mărturisitor al lui Hristos înseamnă viață curată de familie, implicare responsabilă

în societate și onestitate în relația cu celălalt. Sărbătoarea Nașterii Domnului este moment potrivit pentru o conștientizare mai vie a demnității de creștin, a identității de român, a calității de om. Acestea toate se arată atât în mărturisirea credinței celei adevărate, cât și într-o atitudine responsabilă față de ceea ce se întâmplă în jur.

Dacă privim societatea contemporană și, în special, familia românească, nu putem să nu ne întristăm. Se vorbește permanent despre criza financiară, dar se neglijează faptul că cea mai gravă criză pentru lume este, în realitate, criza familiei. Atrăși în așa-zisa comunitate virtuală a societății globalizate mediatic, se pare că tot mai mulți au uitat cum este să-ți petreci timpul cu soția și cu copiii, dar nu în fața televizorului; cum este să stai cu vecinul în poartă la o vorbă ca niște prieteni de-o viață; cum este să te rogi împreună cu ceilalți în biserică, într-o părtășie a dragostei.

Omul de astăzi pare a fi tot mai mult prizonierul mediului informațional generat prin televizor, ziare, publicitate și internet – un peisaj arid în înțelesuri și pustiu de sens. Tragic este acel destin al omului modern, dar și mai tragic este faptul că puțini conștientizează problema înainte de a ajunge ei înșiși în mijlocul crizei, suferind consecințele acesteia: destrămarea familiei, pierderea spiritualității, acceptarea necondiționată a tuturor tentațiilor. Oare cum s-a ajuns aici? Fabricanții de iluzii și vânzătorii de fantasmă au sedus lumea cu momeala unei fericiri croite după măsura banului și a confortului, și a unei iubiri redusă la perspectiva limitată a sexualității. Modelele și curente

de opinie, teoriile științifice și ideologiile se insinuează cu atâta agresivitate în mintea omului modern, încât acesta, saturat de informații, dorințe și senzații în exces, nu mai găsește niciun loc în suflet pentru a primi ceva bun și folositor pentru viața sa.

Din ce în ce mai mulți oameni au ajuns să înțeleagă faptul că ceva nu merge bine și că totul se îndreaptă într-o direcție greșită, dar nu știu ce să facă, iar pentru că se știe că s-a ajuns la acest moment de criză, societatea contemporană oferă așa-zise soluții. De pildă, televiziunea, unul dintre principalii arhistrategi ai războiului dus împotriva noastră astăzi, ne propune să stăm liniștiți în fotolii pentru a urmări talk-show-urile unde alții își vor bate capul cu problemele noastre. Noi putem sta liniștiți: „cineva are grijă de soarta noastră” – opinia publică. Oare aceasta să fie calea sau întoarcerea cu toată inima la Dumnezeu?

Ne mirăm de ce copiii noștri sunt nefericiți și se avântă în tot felul de filozofii și practici sinucigașe! Ne întrebăm de ce soțul sau soția, chiar și atunci când nu le lipsește nimic, se simt nemulțumiți, nefericiți, reproșându-și fără motiv tot felul de nimicuri! Toate sunt simptomele aceleiași boli: se simt nedreptățiți, înșelați în așteptările lor firești, în nevoia de a avea dragostea celuilalt, dragostea cea adevărată, curățită de hipertrofierea unui „eu” bolnav.

În spatele acestei tendințe de a ne ascunde în spatele pseudo-soluțiilor mediatică, se ascunde un egoism profund, născut, înainte de toate, din lipsa reală de comunicare și din înțelegerea nevoilor celuilalt. În numele acestui egoism alegem să trăim

doar pentru propriile interese, ignorând și familia și societatea ce ne înconjoară. Tot în numele lui acceptăm un consumism fără limită, în care lucrurile trecătoare ale acestei lumi sunt considerate singurele vrednice de dorit, în timp ce adevăratele valori sunt date uitării.

Dacă ne situăm în același mediu care cultivă patimile și egoismul ca și cum ar fi cele mai mari cuceriri ale umanității, nu pricepem nici măcar ce ne lipsește sau ce avem de reproșat celuilalt, ci resimțim doar nemulțumire și un profund gol lăuntric. Adevărata fericire nu-i mai este accesibilă, tolerând variantele surogat ale unei părelnice plăceri. Duhul lumii îi oferă, pentru moment, iluzia fericirii, punându-i la dispoziție tot ceea ce i-ar putea capta atenția, însă, în profunzime, omul căzut pradă propriului egoism se luptă să umple golul sufletesc lăsat în urma renunțării la comuniune.

Efectele acestei tulburări sunt resimțite cel mai acut în sânul familiei. Nu puține sunt femeile care, alegând să fie mame, se simt frustrate pentru faptul că nu s-au realizat profesional, că nu au ales oportunitățile tinereții, preferând să-și crească și educe copiii. Aceasta le-o spune mintea hrănită cu teoriile și curentele vremii – deși inima lor se odihnește în preajma copiilor și a soțului, la căldura căminului. Astfel de idei pot produce multă tulburare, ce merge până la crearea unei permanente stări conflictuale între soție și soț, între părinți și copii.

La polul opus, aflăm o femeie care, pentru realizarea profesională, amână întemeierea unei familii, motivând că

este prioritară consolidarea carierei. Împlinirea familială este condiționată de veniturile materiale, de anumite compatibilități motivate mai mult sau mai puțin psihologic și nu în ultimul rând, de parcurgerea, în prealabil a unor etape ale vieții ce presupun mai degrabă libertinaj, decât o atitudine responsabilă. Întâlnim, de asemenea, tineri căsătoriți, care refuză aducerea pe lume a unui copil, din cauza plăcerilor pe care le-ar putea pierde prin îngrijirea acestuia. Aceștia din urmă, deși nu sunt lipsiți de tot ce le-ar fi necesar pentru un trai mai mult decât decent, amână bucuria de a avea un copil, adesea chiar renunță la ea, preferând să se lase purtați de un stil de viață lipsit de griji, de obligații și, din păcate, de orice perspectivă cu adevărat importantă. În străfundul sufletului lor se simt nefericiți și neîmpliniți, însă cazurile de refacere a propriei vieți, de consolidare a familiei sunt din ce în ce mai rare. S-au înmulțit însă depresiile, consumul excesiv de alcool și de droguri, dependența tot mai vizibilă de mediul virtual și de informațiile superficiale oferite de televizor.

Iubiți credincioși,

ceasta este drama omului modern, aici putem afla cauza celor mai multe dintre bolile psihice sau trupești pe care acesta le suferă. Mintea, incapabilă să mai discearnă ceea ce este pozitiv și folositor de ceea ce este negativ și inutil în mesajul mediatic, adesea constrânsă să accepte false valori propuse de un pseudo-sistem educațional, confundă binele cu răul, alegând

astfel ceva potrivit inimii, contrar propriei ființe zidite de Dumnezeu. Această prăpastie profundă între mintea îmbolnăvită de raționalismul ateu al ideologiilor timpului și inimă, nu exprimă altceva decât distanța care se află între noi și Hristos¹.

Dificultățile familiei contemporane nu pornesc doar de la pretențiile carieristice ale soției sau de la neacceptarea întregirii ei, prin nașterea de prunci, ci ele țin de accentuarea lipsei de comunicare între soți. Obosiți și complet marcați de rutina zilnică, cei doi uită să mai vorbească, să-și mai împărtășească întâmplările de peste zi, să discute cu calm și cu multă purtare de grijă despre problemele cotidiene. Preferă să adopte o atitudine distantă, motivând că orice moment de comunicare este inoportun din cauza programului încărcat și preferă să se însingureze. Amândoi uită că viața de familie este, înainte de toate, una bazată pe dragoste, pe respect și, mai ales, pe comunicare sinceră.

Auzim tot timpul aceleași justificări: „faptul că trudesco toată ziua ca să câștig banii necesari oferirii întregului confort soției și copiilor, nu-i asta cea mai bună dovadă că-i iubesc?” sau „faptul că merg la muncă și, în același timp, mă ocup și de gospodărie și de creșterea copilului, nu-i aceasta dovada cea mai bună că-l iubesc?” Desigur, munca pentru dobândirea celor necesare existenței este importantă, dar nu suficientă pentru a fi socotită măsura dragostei după care însetează un om pentru a fi fericit. Poți foarte bine să muncești numai pentru a-ți face datoria socială și mai puțin din dragoste. Poți, bunăoară, să asiguri bunăstarea familiei numai

---

1 Gheorghe Fecioru, *Se salvează numai aceia care ascultă de glasul conștiinței*, în rev. „Familia ortodoxă”, nr. 6/2011, p. 5.

pentru că este familia ta. Ea îți reprezintă „e-ul” în fața lumii, astfel că mulți se comportă cu propriii copii și cu soția ca și cum ar fi proprietatea lor, legitimată chiar prin munca depusă pentru a-i întreține. Exemple asemănătoare întâlnim și în cazul femeilor.

Dragostea adevărată nu pretinde nici recunoaștere, nici nu reproșează, nu caută ale sale, ci te face să te dăruiești celuilalt întru totul. Dragostea te îndeamnă să faci răbdare când nervii soțului cedează și te nedreptățește, dragostea înseamnă să-ți asumi pe celălalt cu toate slăbiciunile sale omenești, cu bolile și neputințele sale, căci om este și nu o bucată de carne destinată desfătărilor trupești și creării unei perpetue bune dispoziții².

Dragostea este un martiriu continuu, în care înveți să dăruiești, dăruindu-te înveți să te smerești, smerindu-te, te întărești în credință, rugându-te lui Dumnezeu să-i acopere lipsurile celuilalt și propriile tale lipsuri. Fie și numai atunci când unul dintre soți iubește, celălalt va deveni cu siguranță mai bun, mai mulțumit sufletește și se va simți odihnit în sânul familiei. Se poate însă dobândi această dragoste fără Dumnezeu? Se poate oare cultiva această iubire jertfelnică atunci când punem satisfacerea pântecului în primul plan, când hainele la modă sunt indispensabile pentru a ne simți „fericiți”, când ne îmbățăm simțurile cu dorințe desfrânate și ne credem centrul pământului?³.

Ne mirăm de ce, peste tot, aflăm despre divorțuri. Aproape jumătate dintre tinerele familii divorțează. Nu realizăm însă faptul

---

2 Virgiliu Gheorghe, *Nu străinii cuceresc România și ne distrug familia, ci egoismul*, în rev. „Familia ortodoxă”, nr. 12/2011, p. 6.

3 *Ibidem*.

că noi înșine nu ne-am crescut copiii în perspectiva întemeierii unei vieți de familie. Furați de duhul lumii, ne-am educat copiii în ideea de a face carieră, de a câștiga cât mai mulți bani în viață, de a arăta cât se poate de bine și a fi cât mai independenți, în genere, de a-și procura cât mai ușor materia cu care să-și hrănească egoismul și trufia.

Dragostea părinților pentru copii este un sentiment atât de puternic și de profund, încât Psalmistul David, insuflat de Duhul Sfânt, îl aseamănă cu iubirea dumnezeiască, zicând: „Precum iubește un tată pe fiii săi, așa iubește Domnul pe cei ce tem de El” (Psalmul 102, 13). Și Domnul nostru Iisus Hristos, în propovăduirea Sa, a alăturat îndurările Părintelui ceresc cu binefacerile iubirii părintești a oamenilor, spunând „Dacă voi, răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El” (Matei 7, 11). Așadar, este firesc să ne iubim copiii mai mult decât orice, dar se întâmplă de prea multe ori că dragostea aceasta să fie departe de a fi toată după voia lui Dumnezeu.

Ne trudim din răspuțeri să le facem fiilor noștri un rost în această viață vremelnică, dar neglijăm să-i pregătim și pentru cealaltă viață care este viața cea adevărată. Uităm de rostul lor veșnic, uităm că pe copii ni i-a încredințat Dumnezeu spre creștere și, cu ajutorul Lui, să facem din ei cetățeni ai Împărăției Sale. Dorim ca fiii noștri să fie fericiți, dar le oferim o fericire iluzorie și efemeră atunci când pierdem din vedere că Mântuitorul Hristos a făgăduit fericirea celor săraci cu duhul (adică smeriți), celor ce plâng, celor

prigoniți pentru dreptate și batjocoriți pe nedrept pentru Numele Lui cel Sfânt.

Trăim într-o societate care promovează lideri, pentru care copiii noștri sunt mereu antrenați într-o competiție. Trăim emoțiile alături de ei și mereu visăm că ai noștri vor fi primii, sau cât mai în frunte, mereu câștigători, cei mai buni și întotdeauna mai presus decât alții, cu care ne-am obișnuit să-i comparăm. Dar ne-am întrebat vreodată în ce măsură sunt pregătiți copiii noștri să întâmpine un succes? Ne-am gândit vreodată că un mare succes în ordinea exterioară a vieții poate însemna începutul unui dezastru sufletesc, care să-i arunce în ispita încântării de sine și a disprețuirii celorlalți? La ce-i folosește copilului nostru să fie mereu primul în clasament, dacă se înstrăinează de Dumnezeu? Înaintea lui Dumnezeu este mare cu adevărat numai acela care nu este câtuși de puțin preocupat de mărimea sa, adică cel smerit.

Nu putem vorbi unui copil despre smerenie și cu atât mai puțin unui adolescent, care trece prin perioada dificilă a descoperirii și afirmării propriei identități, în care se consideră centrul tuturor lucrurilor și crede că lumea toată gravitează în jurul lui. Deși nu le putem vorbi despre smerenie, îi putem deprinde, încet, cu smerita cugetare. Să-i învățăm că înaintea lui Dumnezeu fiecare suflet este la fel de important, chiar dacă unul are cinci talanți, iar altul doar trei sau unul singur. Să le deschidem ochii ca să vadă ce este bun în fiecare dintre semenii lor. Să le educăm simțirea de a se putea bucura cu cel care se bucură și a compătimi pe cel întristat. Să le explicăm că nu este atât de important succesul sau eșecul în veacul de acum, ci atitudinea sufletească față de acestea. Un eșec în care

își vor recunoaște partea de vină și-l vor primi ca fiind îngăduit de Dumnezeu, spre folosul lor, poate fi un prilej de înaintare în viața duhovnicească, un pas important către Împărăția lui Dumnezeu. Așa precum un succes deosebit pe care și-l atribuie deplin, fără să vadă în el darul lui Dumnezeu, poate fi începutul unei prăbușiri sufletești⁴.

Cum vom reuși să dăm o educație creștină copiilor noștri într-o societate dominată de spiritul de competiție? Explicându-le mereu că noi, creștinii, suntem antrenați într-o altă competiție, în care regula de bază este iubirea de Dumnezeu și de oameni și în care este câștigător acela care își cere iertare primul, care dă „Bună ziua” primul, care e întotdeauna primul la ce este mai greu, care sare cel dintâi în ajutorul celui necăjit sau în apărarea celui nedreptățit. Nu spiritul de competiție trebuie revizuit, ci ierarhia valorilor după care alergăm, pentru care ne zbatem și ne luptăm. În „competiția creștină” nu este biruință mai mare decât biruința asupra propriului egoism, asupra propriilor slăbiciuni și neputințe. Aici să-i vrem pe copiii noștri a fi cei dintâi!

Dorim multe pentru fiii noștri... Însă Mântuitorul Hristos ne-a arătat că există o anume prioritate în privința aceasta, zicând: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, iar celelalte se vor adăuga vouă” (Matei 6, 33). Împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta, dar avem arvuna ei încă de aici, încă de pe acum. Cine nu trăiește de aici în Împărăția lui Dumnezeu, nu va avea niciodată parte de ea.

⁴ Prof. Mihaela Niculae, *Adevărata competiție. Adevăratele priorități*, în rev. „Familia ortodoxă”, nr. 9/2012, p. 16.

În toată educația pe care o facem copiilor, rolul exemplului părinților este covârșitor. Sufletul curat al copiilor simte repulsie față de ipocrizie. De multe ori părinții sunt mai atenți la răspunsurile pe care le dau la întrebările copiilor, decât la modul în care ei înșiși își duc viața. Copiii sesizează ruptura între ceea ce zic și ceea ce fac părinții lor, iar faptul acesta discreditează în ochii lor învățătura primită de la părinți. De aceea, să grăim copiilor întâi cu fapta și mai pe urmă cu cuvântul, având pururea în minte că ceea ce ești îți vorbește mai tare decât ceea ce spui. *Să luăm aminte la Sfântul Voievod Martir Constantin Brâncoveanu care a avut 11 copii (4 fii și 7 fiice) și a fost cunoscut ca un părinte harnic, înțelept și generos care, împreună cu soția sa, Doamna Maria Brâncoveanu, femeie curajoasă, evlavioasă și iubitoare de Biserică și Neam, reprezintă un model demn de urmat pentru familia creștină, pentru educația creștină a copiilor, pentru multa statornicie în mărturisirea dreptei credințe și promovarea valorilor culturii creștine.*

Frați și surori în Domnul,

răm într-o lume secularizată, în care valorile Bisericii sunt de cele mai multe ori contestate, respinse sau puse sub semnul întrebării. Ca părinte creștin, ajungi deseori să te întrebi: ce-i de făcut pentru a transmite copiilor noștri dragostea pentru credință? În alte vremuri, întregul mod al societății era clădit pe norme și valori creștine, astfel încât era mult mai simplu să-ți educi copiii fără a ajunge să te lupti cu o lume întreagă

pentru sufletele lor... Căci a fi părinte creștin în zilele noastre este o provocare la care trebuie să răspundem cu bărbăție.

Suntem puși în situația de a le vorbi despre Biserică unor copii asaltați de violența din jocurile pe calculator, de distracții și de ultimele tendințe în modă. Pe lângă acestea, se adaugă și presiunea mass-mediei și a „grupului de egali”, gata oricând să le faciliteze accesul la tentațiile secolului acesta, însă niciodată dispuși să-și asume responsabilitatea pentru degradarea treptată și distrugerea tinerei generații. Această ușurință cu care copiii și tinerii cad în mrejele acestor ispite este cauzată, în primul rând, de o lipsă tot mai acută a modelelor. Câtă vreme, școala românească acceptă cu multă ușurință modele externe, însă total nepotrivit contextului nostru social, refuzând valorile tradiționale, nu putem vorbi despre o educație care să răspundă cu adevărat nevoilor elevilor și celor ce vor deveni principalii susținători ai țării.

Cu mai bine de un veac în urmă, Spiru C. Haret începea o amplă reformă a educației, pornind de la consolidarea în satele românești, a unui sistem ce cuprindea școala, învățătorul, manuale și programa perfect adaptată la nevoile lumii de atunci. Mulți preoți s-au implicat activ în această extraordinară muncă și nimeni nu a avut ceva de obiectat în ceea ce privește compatibilitatea dintre Biserică și Școală. Am descoperit în rafturile unui anticariat corespondența unui astfel de preot, Theodor Bălășel care a reușit în parohia lui să clădească, alături de biserică, și o școală, și un cămin cultural, să pună bazele unui sistem agricol eficient. În tot acest timp a rămas preotul satului și tată a unsprezece copii. Dacă în condițiile sfârșitului de secol XIX toate aceste fapte cu adevărat

importante erau posibile, oare de ce astăzi ele trezesc animozități și reacții total nepotrivite?

Mulți dintre adolescenții de astăzi sunt copii fără copilărie. Urmând rețeta succesului neapărat, despre care am amintit deja, aleg să se maturizeze grăbit pentru a se integra artificial într-un grup de așa-ziși prieteni și, în ultimă instanță, pentru a face pe plac unei societăți pe cât de competiționale, pe atât de inconștiente. La vârste fragede sunt învățați despre lucruri pe care părinții și bunicii lor nu le puteau auzi fără să roșească, despre așa numite realități absolut necesare dezvoltării lor. Astăzi se propune introducerea în școli, încă din cursul primar, a orelor de educație sexuală. Denumirea aceasta sună aspru, sec, după cum este și conținutul pe care dorește să-l transmită. Este covârșitor pentru sufletul unui copil să fie determinat să accepte că singurele care contează sunt relațiile biologice, în timp ce dragostea, grija, respectul nu sunt decât sentimente ce țin de alte vremuri și pe care astăzi ne este jenă să le mai amintim.

Copilăria este prin definiție o zonă în care copilul poate crește și se poate juca... Copilăria depășește distincțiile de gen, pentru că principala ei caracteristică este nevinovăția și curăția. Este de neimaginat ce se întâmplă în multe dintre școlile occidentale, unde copiii sunt încurajați la școală să vorbească dezinvolt despre sexualitate. Cu timpul, sentimentul decenței și al rușinii dispar, lăsând locul unei atitudini indiferente față de tot ceea ce ar trebui discutat în cadrul cel mai intim, mai tainic al familiei. Sunt foarte mulți susținători ai acestui proiect, care consideră că acesta este foarte necesar pentru orice om, absolut necesar! Dacă acceptăm cu ușurință precocitatea cu care copiilor li se oferă posibilitatea

de a pătrunde pe tărâmul sexualității, începând de la cele mai fragede vârste, vom fi obligați, mai târziu, să le oferim un răspuns și un sprijin real pentru toate eșecurile pe care le vor suferi. Este inoportun să vorbești copiilor despre probleme delicate precum contracepția și nu atât pentru faptul că nu ar înțelege, ci pentru faptul că nu li se oferă, în egală măsură, perspectiva familiei. Astfel vor începe să se îndoiască și să-și piardă capacitatea de a se mai atașa de altă persoană. Atașamentul este necesar pentru căsătorie, pentru familie și, dacă ai suferit mult înainte să împlinești optsprezece sau douăzeci de ani, îți pierzi acest ideal. Dorința de a avea o familie se atenuează și ea încetul cu încetul, lăsând locul unei singurătăți plină de frustrare și lipsită de perspectivă.

În esență, le distrugem abilitatea de a-și întemeia o familie, ceea ce intră în contradicție cu însăși dorința tinerilor. Toate anchetele și sondajele arată că aceștia au ca ideal de viață întemeierea unei familii, iar generația noastră are datoria să-i facă pe aceștia capabili și din punct de vedere psihologic pentru a-și consolida viitorul cămin. Tânăra generație ar trebui prevenită în legătură cu toate riscurile pe care le presupune acceptarea fără discernământ a provocărilor și tentațiilor lumii actuale, însă totul este trecut sub tăcere. În tot acest timp, anumite minorități încearcă să ne convingă de faptul că orice orientare sexuală este bună și trebuie respectată, tolerată. În situația în care nu ne declarăm de acord cu această părere, suntem catalogați ca fiind „homofobi” și susținători ai discriminării.

Deși acum pare a se promova libertatea, toleranța, anti-discriminarea și alți asemenea termeni, aceștia sunt transmizații unei așa zise realități găunoase, folosite pentru a răsturna valorile

și a induce oamenii în eroare, manipulându-i. Dacă se continuă astfel, familiile sunt distruse, iar căsătoria este complet afectată. Potrivit noilor modele, soțul și soția nu mai reprezintă un trup, ci sunt doi parteneri, între care poate exista cel mult un contract cu relevanță strict economică și socială. Consecința este că familia este înlocuită de un surogat, în care nici tatăl, nici mama nu mai acceptă să mai urmeze drumul firesc al căsătoriei. Această atitudine se oglindește cu claritate în criza demografică prin care trecem. Foarte curând, ea va conduce la probleme foarte grave în societate, deoarece sistemele noastre de asigurări sociale nu vor putea menține standardele cu care ne-am obișnuit.

Aceste standarde permit încă menținerea păcii, iar oamenii obțin fondurile necesare traiului. Odată ce acestea vor fi limitate – ceea ce se va întâmpla foarte curând, deoarece nu mai avem copii care să intre pe piața muncii și să plătească taxe și contribuții sociale – sistemul social nu va mai putea funcționa și vom intra într-o zonă în care brutalitatea și violența vor deveni omniprezente în societate. Când sistemul economic nu va mai permite bunăstarea materială de până acum, credem că se va mai întâmpla ceva: vom fi prea plini de griji pentru a ne mai preocupa de probleme precum homosexualitatea și schimbarea de gen sau alte astfel de nebunii⁵.

Revoluția sexuală a adus cu sine o morală a relativității depline. Nu mai este condamnat nimic la modul absolut, totul este relativ, totul se modifică de la o situație la alta. Întrucât tu ești

⁵ Gabriele Kuby, *Revoluția sexuală globală. Distrugerea libertății în numele libertății*, <http://stiripentruviata.ro/gabriele-kuby-romania-nu-este-deloc-inapoiata-ci-dimpotriva-sa-nu-credeti-ca-toate-lucrurile-bune-vin-din-occident/>

cel care își cunoaște cel mai bine situația, doar tu ești singurul care poți decide moralitatea propriilor fapte.

Iubiții mei,

ingurii factori în măsură să stăvilească aceste situații neplăcute sunt Familia, Școala și Biserica. În acest context, Religiei îi revine rolul principal de a-i învăța pe copii și pe tineri binele, să fie toleranți și să aibă discernământ, oferindu-le repere fără de care aceștia riscă să se sufoce în fața acestor asalturi ale răului. În ultimii ani credincioșii români, în special creștinii ortodocși din România, sunt supuși unei presiuni din ce în ce mai accentuate pentru a se obișnui mai întâi, a accepta apoi și a-și însuși în cele din urmă ideea că Religia nu-și are locul între disciplinele din trunchiul comun al educației din țara noastră. Sondaje de opinie comandate ideologic, diferite grupuri de reflecție, fundații sau ONG-uri, care militează pentru eliminarea Religiei din școlile publice de stat din România, încearcă să convingă opinia publică de faptul că, odată cu democratizarea societății românești, încrederea în Biserică scade, iar importanța religiei în viața românilor se diminuează și ea pe zi ce trece.

Or, ceea ce deranjează, de fapt, este prezența Religiei – sau, mai bine spus, a Bisericii – în spațiul public, dat fiind că școala nu este altceva decât o oglindă a societății. Și așa cum îi stă bine oricărei secularizări de tip balcanic, tendința de opunere față de predarea Religiei în școli este alimentată și de idei cum că aceasta ar fi contrară progresului, societății democratice și

tendințelor europene actuale. În consecință, Biserica Ortodoxă Română, care luptă pentru menținerea Religiei în învățământul de stat, este considerată ca retrogradă sau opunându-se unei societăți a cunoașterii promovată astăzi, cu insistență, în arealul european. Bineînțeles, lucrurile nu sunt noi, discursul celor care se opun predării Religiei în școli putându-se regăsi și în alte epoci, în diferite părți ale Europei. Luând exemplul Uniunii Europene, mult trâmbițat de cei ce se împotrivesc predării Religiei în școlile românești, observăm că România nu constituie nici pe departe o excepție în cadrul UE, așa cum lasă să se înțeleagă, de cele mai multe ori, discursul lor polemic. În întreaga Europă, studiul Religiei este prezent, într-o formă sau alta, în școlile publice finanțate de Stat.

În acest context, ne arătăm surprinși nu atât de solicitările acestor neprieteni ai orei de religie, cât mai ales de ușurința cu care o instituție fundamentală a statului, precum Curtea Constituțională a României, s-a grăbit să declare articolele care prevăd că Religia este disciplină școlară obligatorie, parte a trunchiului comun, ca fiind neconstituționale și discriminatorii. Aceeași lege aflată în vigoare stipulează foarte clar că elevul, cu acordul părinților, e liber să-și aleagă pentru studiu religia și confesiunea și, mai mult, e liber să nu frecventeze ora de religie. Unde e constrângerea? Unde sunt reclamațiile elevilor sau ale părinților? Recenta hotărâre a Curții Constituționale de a solicita acordul scris al părinților pentru ca elevii să participe la orele de religie, cu toate consecințele de rigoare, reprezintă un regres față de actuala Lege a Învățământului, care prevede în articolul 18 (1) că „Planurile-

cadru ale învățământului primar, gimnazial, liceal și profesional includ religia ca disciplină școlară, parte a trunchiului comun”.

Acest act este o mare nedreptate făcută tocmai copiilor și tinerilor care sunt beneficiarii orei de Religie, prin faptul că aruncă în derizoriu și relativ preocuparea față de educația lor morală. Referitor la atitudinea de conștiință, se deduce că decizia Curții Constituționale din 12 noiembrie 2014 transferă toată responsabilitatea de decizie asupra părinților, doar în cazul orei de religie, nu și al altor discipline școlare. Este evident că *se încearcă descurajarea participării elevilor la ora de religie prin măsuri birocratice excesive pentru majoritatea părinților acestora, favorizând, în schimb, o minoritate care nu acceptă ora de religie*⁶, deși învățământul religios este garantat de Constituție.

Privită simbolic, o asemenea atitudine împietăză libertatea câștigată prin jertfa tinerilor din revoluția din Decembrie 1989 și al cărei semn vizibil în spațiul public este ora de religie.

Pentru un credincios, necesitatea orei de Religie este evidentă. Cei care militează pentru scoaterea orei de Religie din programa școlară fie o consideră inutilă, fie văd în ea un mijloc de manipulare a conștiinței elevilor de școală generală sau liceu. Consideră că un copil care frecventează constant orele de religie devine un om religios, ba chiar un creștin-ortodox, în mod automat, vrând-nevrând, peste voința sa. De ce nu este ora de religie inutilă? Concis spus, pentru că România are nevoie în

---

6 Comunicatul Patriarhiei Române, *O decizie discriminatorie și umilitoare pentru ora de Religie*, <http://patriarhia.ro/o-decizie-discriminatorie-si-umilitoare-pentru-ora-de-religie-7684.html>

viitor de o societate compusă din oameni morali. Nu credem că cineva ar putea contrazice cu argumente solide acest deziderat comun sau că oponentii predării religiei în școli aspiră să trăiască într-o societate a viitorului anomică, anarhică, în care domnește fărădelegea și în care fiecare dintre noi ne-am purta ca niște fiare sălbatice unii față de alții⁷.

Sporirea râvnei creștine poate fi cheia scoaterii tinerilor din nemotivarea ce-i împinge spre suicid fizic și moral, poate constitui redresarea lor întru demnitate umană. De zeci de ani copilul român este evaluat la științe pentru care nimeni n-a făcut referendum sau cerere să ne arate dacă reprezintă cu adevărat corola de lumini a gândirii umane. De ce recunoașterea unui compus chimic ori a unei legi cinetice trebuie să fie mai importantă decât cunoașterea de sine, de ce nota la matematică sau limbă străină este mai importantă decât nota la dispoziție de viață, nu ne va putea explica niciun teoretician onest. De ce cunoașterea formulei inerției e mai importantă decât scoaterea din inerție a micuților noștri, niciun manual de evaluare nu va ști să răspundă. Poate că toate acestea s-au născut ca forme de evaluare de teamă ca nu cumva un spirit eliberat în Hristos să nu pericliteze dezastrul către care ne-a dus acest mod de a privi lucrurile⁸.

Decizia Curții Constituționale privitoare la ora de Religie marchează o nouă provocare pentru misiunea Bisericii în societatea românească. Din acest motiv, Biserica Ortodoxă Română cheamă

---

7 Ciprian Voicilă, *Ora de Religie, garanția morală a României*, <http://ziarullumina.ro/analiza/ora-de-religie-garantia-morala-romaniei>

8 Pr. conf. dr. Constantin Necula, *Perspective catehumenale. Tradiție și contextualizare pastorală*, Ed. Tehno Media, Sibiu, 2013, p. 94.

pe toți credincioșii ei să apere și să promoveze valorile credinței creștine și ale spiritualității românești, în relație cu instituțiile publice și cu societatea românească în general. Nu întâmplător, anul 2015 a fost proclamat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca *Anul omagial al misiunii parohiei și mănăstirii azi și Anul comemorativ al Sfântului Ioan Gură de Aur și al marilor păstori de suflete din eparhii în Patriarhia Română*. Iată, în fața atâtor provocări care se abat asupra fidelității noastre în credința pe care am moștenit-o să avem curajul mărturisirii, urmând exemplul Sfântului Ioan Gură de Aur care s-a dovedit a fi un apărător al dreptei credințe, un învățător al pocăinței, un luminător al familiei creștine și al vieții monahale și un promotor al filantropiei creștine, precum și al marilor păstori de suflete – ierarhi, preoți și călugări – care, prin slujirea și activitatea lor, au contribuit la susținerea, consolidarea și dinamizarea vieții și misiunii parohiei și mănăstirii sub toate aspectele.

Zelul misionar al Sfântului Ioan Gură de Aur nu trebuie să rămână doar în paginile cărților de istorie, ci trebuie folosit ca exemplul cel mai grăitor pentru misiunea Bisericii în actualitate. De aceea, îndemnăm preoții și pe toți cei interesați cu adevărat de viața și activitatea bisericească, să evidențieze toate lucrările importante ce s-au petrecut în parohiile lor. Figurile preoților venerabili de odinioară și ale personalităților ce au sprijinit strădaniile Bisericii se cuvine să fie readuse la lumină, prin intermediul monografiilor și al evenimentelor de promovare a acestora. Deja, în mai multe biserici și mănăstiri din cuprinsul eparhiei această lucrare a fost începută. Mănăstirea Comana, Mănăstirea Sfântul Ioan Rusul,

Schitul Strâmbu – Găiseni, Centrul pastoral-cultural „Gavril Drugănescu”, biserica „Nașterea Maicii Domnului” din Meletie, biserica „Sfânta Treime” – Smârda din Giurgiu, biserica „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” de la Herăști, biserica „Sfântul Ier. Nicolae” de la Florești – Stoenеști au realizat lucrări de înaltă ținută științifică și duhovnicească, prin care încearcă să promoveze activitatea pe care o desfășoară. Multe dintre acestea au putut fi realizate cu sprijinul și cu implicarea autorităților locale, care au înțeles adevărata valoare și dimensiune a acestor eforturi. Meritul acestor scrieri este, înainte de toate, unul misionar, pentru că într-o societate care dorește tot mai insistent ne-implicarea Bisericii, aceasta trebuie să-și rostească ferm cuvântul și să nu cedeze în fața unor asemenea tendințe. Vom fi alături de fiecare parohie unde se va intensifica lucrarea pastorală, încercând să sprijinim eforturile preoților și credincioșilor pentru bunul mers al Bisericii noastre.

Frați creștini,

ntem spre sfârșitul anului 2014. A fost un an greu pentru toți, iar pentru unii dintre semenii noștri chiar foarte greu. Mulți dintre confrăți și-au pierdut locurile de muncă, alții au rămas îndatorați la bănci, pierzându-și casele și alte bunuri. Drama plecărilor la muncă în străinătate a continuat să facă victime în numeroase familii. Despărțirile dintre soți s-au înmulțit spre disperarea copiilor. O anumită stare de neliniște s-a strecurat în sufletele multora. Aceasta a fost, în general, atmosfera care a dominat viața noastră și a celor din jur în anul care tocmai

se incheie. Apropierea sărbătorilor legate de Nașterea Domnului, Anul Nou și Boboteaza aduce, parcă, o anumita liniște. Cel puțin la suprafața lucrurilor o anumită stare de optimism se face simțită. Ce se întâmplă în adâncul sufletului, singur Dumnezeu cunoaște.

Din pricina contextului dificil care definește viața omului de un anumit timp încoace, se observă la mulți o anumită predispoziție spre deznădejde. Tristețea, resemnarea, plictiseala își fac loc tot mai mult în sufletele multora. S-a schimbat mult lumea în ultimii ani – sau mai curând, noi ne-am schimbat, adaptându-ne cu plăcere sau cu durere noului ritm. Timpul nu mai este același, această substanță a vieții și a memoriei noastre. Cine să mai priceapă, oare, aceste lucruri, cine să mai afle răgazul de a asculta și a contempla trecerea timpului, căutând dincolo de el la Cel de îl economisește? Nu știm cum, dar, pentru că timpul trece așa de repede, nici lucrurile nu mai au însușirile de odinioară – frumusețea, pacea, adâncimea și odihna lor. Realitatea a devenit fluidă, ne scapă printre degete, precum imaginile de la televizor care vin și pleacă. Iar viața noastră se transformă într-un vis.

Totul este cauzat de graba cu care se desfășoară firul lucrurilor, ghemul vieții noastre. Alergăm de la serviciu acasă, mai cumpărând câte ceva în drum, ne grăbim să mâncăm pentru a ne încheia seara la televizor. Privim imagini care nu sunt, dar devin ale noastre, precum într-un vis de noapte. Dar este noapte, pentru că numai în umbra lucrurilor poate fi văzută alergarea de imagini de pe micul ecran. La limită, când umbra e totală și realitatea dispare cu totul, strălucirea ecranului capătă cea mai

mare vizibilitate. Astfel că omul de astăzi își duce existența între cele două lumi antinomice: realitatea și imaginea ei, care o concurează până la a o substitui cu totul. Tocmai de aceea zilele vieții noastre au ajuns atât de uniforme și cenușii, tot atât pe cât sunt de asemănătoare între ele telenovelele, meciurile sau știrile de la televizor.

Cum procedăm pentru a ieși din această situație? În chip firesc, trebuie să ne întoarcem la adevăr, căci numai adevărul ne face liberi și fericiți. Iar aceasta se poate împlini numai prin Biserică, numai în Hristos. Din anul 2007, Patriarhia Română a înființat, cu binecuvântarea și implicarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel și a tuturor membrilor Sfântului Sinod, postul de televiziune Trinitas și s-a extins la nivel național emisia pentru Radio Trinitas. Cele două instituții ale Bisericii reușesc astăzi să răspundă cu succes avalanșei de informație superficială cu care suntem asaltați în fiecare zi. Nicăieri altundeva nu se mai promovează dreapta credință, modelele autentice de viață creștină, morala Evangheliei și buna rânduială. De aceea, Vă îndemnăm părintește să nu pregețați a acorda atenție emisiunilor celor două posturi, pentru că ele întregesc misiunea preotului, fiindu-i acestuia de un real ajutor.

Există astăzi tot mai mulți oameni care frecventează des biserica și chiar se spovedesc, dar nu progresează deloc. Dimpotrivă! Viața lor nu diferă mult de cea a celor mai puțin credincioși: necazurile se țin lanț, nemulțumiri interioare, conflicte, depresii, alunecări în păcate mari, divorțuri etc.

Văzându-i, ceilalți exclamă cu oarecare satisfacție: „Și ce le-a folosit că au fost credincioși?!”. Problema este tocmai aceasta: mintea, concepțiile, felul de a gândi și simți, de a ne raporta la lume și la ceilalți de lângă noi nu sunt potrivit Evangheliei lui Hristos, ci duhului lumesc, cu care mulți dintre noi am crescut și în care ne-am scăldat până când au apărut încercările ce ne-au adus sau readus la Biserică. Așadar, nu numai prezența cu trupul în sfintele biserici ne va putea ajuta, ci schimbarea minții și a concepțiilor pătimase – la care unii țin, din păcate, mai mult decât la proprii copii, mai mult decât la propria familie și sănătate, mai mult decât la Hristos.

Trebuie să avem sinceritate și hotărâre în a ne împotrivi cugetării lumești, ideologiilor care, prin televiziune și internet, ni se sălășluiesc în suflet. Împărțiți între lume și Dumnezeu, nu vom putea dobândi o conștiință liniștită, nu ne vom putea împlini ca oameni și creștini. Desigur, în această lucrare de curățire și înnoire a minții nu-i bine să pornim singuri. Trebuie mai întâi să mergem cât mai des la biserică pentru a ne împărtăși de darurile Sfântului Duh prin Sfintele Taine. Bunăoară, alături de chemarea numelui lui Dumnezeu în rugăciune, este esențial să ne adăpăm cât mai mult mintea din cuvintele dătătoare de viață ale Evangheliei, ale vieților și învățăturilor Sfinților Părinți. Acestea au mare putere în luminarea minții, în cunoașterea cu alți ochi a lumii în care trăim și a conștientizării vieții trăite până acum⁹.

⁹ Gheorghe Fecioru, *Se salvează numai aceia care ascultă de glasul conștiinței*, în rev. „Familia ortodoxă”, nr. 6/2011, p. 6.

Mai importantă decât toate este însă aflarea unui duhovnic iscusit, martor al conștiinței noastre și al cuvântului lui Dumnezeu rostit către noi. De asemenea, pentru descurcarea încâlcirii de idei și dorințe pătimase care ne stăpânesc mintea și sufletul, nu este suficientă doar acea spovedanie fugitivă și sumară a câtorva păcate, de genul: „nu am furat, ucis și desfrânat”! Numai cu aceasta nu facem decât să ne adormim conștiința cu gândul că ne-am împlinit și datoriile religioase, însă fără a schimba semnificativ ceva în viața noastră. Pocăința, „metanoia” în limba greacă, înseamnă, etimologic vorbind, o schimbare a minții, o părăsire a modului vechi de a gândi și a fi. Să ne întoarcem la rădăcinile credinței noastre, la temelia Bisericii, care sunt sfinții. Să citim despre viețile mucenicilor și să le admirăm credința, înțelepciunea, curajul și virtutea. Să ne aducem aminte cum au suportat chinuri de neimaginat din care au ieșit nevătămați, binecuvântându-și călăii. Sau noii martiri care au supraviețuit neclătinați torționarilor comuniști în lagăre și închisori. Să deschidem mineiele și sinaxarele și viața noastră se va umple de modele cu calități admirabile, care, spre deosebire de cele fictive pe care ni le înfățișează societatea actuală, sunt oameni adevărați care au trăit și trăiesc în Hristos¹⁰.

Așadar, noi suntem cei ce alegem – nu Dumnezeu ne rezervă un destin sau altul! Viața noastră este, încă din lumea aceasta, chipul fidel al hotărârii sau al nehotărârii noastre de a-L iubi din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul nostru pe Dumnezeu.

¹⁰ Pr. Vasile Tudora, *Adolescenții Halloween – o poveste repovestită*, în ziarul „Lumina de Duminică”, 2 noiembrie 2014, p. 2.

Iubiții mei fii și fiice duhovnicești,

U aceste gânduri și povețe, Vă îmbrățișez în dragostea lui Hristos și Vă doresc tuturor să prăznuiți Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei cu pace, sănătate și alese bucurii, potrivit datinii străbune. Totodată, aducem mulțumiri celor care au sprijinit concret activitățile Centrului Eparhial, precum și tuturor clericilor și credincioșilor care au contribuit în fiecare lună cu banul lor la colecta națională pentru construirea Catedralei Mântuirii Neamului, înțelegând că această biserică are valoare de simbol pentru întreg neamul românesc. De aceea, Vă îndemn ca și în anul următor să Vă aduceți obolul Dumneavoastră la realizarea acestei lucrări mari și sfinte. La cumpăna dintre ani, adică în noaptea de 31 decembrie 2014 spre 1 ianuarie 2015, suntem chemați să ne rugăm lui Dumnezeu, Domnul timpului și al istoriei, pentru sănătate și mântuire, pentru toți românii din țară și din străinătate.

Împărtășindu-Vă părintească binecuvântare, rog pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Domnul vieții și al păcii, să Vă dăruiască toate cele de folos, bucurându-Vă de aceste sărbători într-un mulți ani!

Al Vostru părinte duhovnicesc, de tot binele voitor și
pururea către Domnul fierbinte rugător,

†AMBROZIE

f. Ambrozie

EPISCOPUL GIURGIULUI

Vă doresc să prăznuiți sfintele sărbători
ale Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei
cu pace, sănătate și alese bucurii, potrivit datinilor
străbune. Rugăm pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos,
Domnul vieții și al păcii, să vă dăruiască toate
cele de folos, bucurându-vă de aceste sărbători.
Întru multe și fericite ani!
Cu aleasă prețuire,
† Ambrozie
Episcopul Giurgiului
Nașterea Domnului - 2014

Data în reședința Noastră Episcopală din Giurgiu la Praznicul Nașterii
Domnului nostru Iisus Hristos, în anul mântuirii 2014